Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 860

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἑορταὶ τῶν δυστυχῶν. — Αἱ ὀθωμανίδες καὶ τὸ ἔθιμά των (ὑπὸ δος Φανῆς . . . . .). — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἡ ἱστορία τῶν δακτυλιδιῶν (μεταφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Γλωσσικὴ αὐτοβιογραφία Παύλου Νιρβάνα Γ'.). — Ἀλληλογραφία. Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Τὸ μαῦρο σῶμα (μεταφρ δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ

Δὲν ὑπάρχει αἴθουσα καὶ δὲν ὑπάρχει τόπος συγκεντρώσεως, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ἀκούετε παράπονα διὰ τὰς φιλανθρωπικὰς ἑορτὰς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Κάθε κυρία ἡ ὁποία ἐξοδεύει διὰ τὸ ἄσημον ἀτομόν της χιλιάδας δρ. εἰς τουαλέττας ἐπιδείξεως καὶ ἰδιοτροπίας τὴν ἐποχὴν αὐτήν, ἐξανίσταται, διότι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δώσῃ ἑκατὸν δρ. διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ εἰσιτήρια τῶν πέντε, ἐξ φιλανθρωπικῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι δίδονται κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

Συνήθως δὲ αἱ διαμαρτυρόμεναι καὶ ἐξανιστάμεναι διὰ τὰς ἑορτὰς αὐτὰς εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι στερεοτύπως καὶ τακτικῶς ἐπιστρέφουν ὅλα τὰ εἰσιτήρια, αἱ ὁποῖαι ἐξοδεύουν εἰς τακτικὸν καθημερινὸν χαρτοπαίγνιον πολλὰς ἑκατοντάδας δραχμῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι μέλη κανενὸς φιλανθρωπικοῦ σωματείου, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν δίδουν ἢ σπανιώτατα ἓν πεντάλεπτον εἰς κανένα πτωχὸν τοῦ δρόμου.

Ἡ ψυχολογία των εἶναι περίεργος. Μὲ σφικτοκλεισμένην τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδιὰν εἰς κάθε ἀλτρουϊστικὸν αἴσθημα, μὲ τὸν ἐγωϊσμόν των τὸν ἀπέραντον ὡς φρούριον ἀπροσπέλαστον εἰς κάθε συμπάθειαν καὶ κάθε οἶκτον, μὲ τὴν αὐτολατρείαν καὶ τὸν αὐτοθαυμασμόν των ἱκανοποιοῦντα πάσας τὰς ψυχικάς των ἀνάγκας, ὄχι μόνον δὲν αἰσθάνονται πόνον διὰ τὴν πάσχουσαν καὶ ἀπόκληρον ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐννοήσουν πῶς εὑρίσκονται ἄνθρωποι ἀφιερόνοντες τὴν ζωήν των ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν τούτων.

Καὶ ἡ ψυχικὴ κατάστασις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν δὲν προκύπτει ἀπὸ ἔλλειψιν μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ, διότι τὸ αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς γενναιότητος εἶναι τόσον ἔμφυτον μάλιστα εἰς τοὺς Ἀνατολικοὺς λαούς, ὥστε οἱ Τοῦρκοι νὰ συντηροῦν ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ ταμείου των ὁλοκλήρους ἀπόρους οἰκογενείας, καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματά των νὰ ἁμιλλῶνται πρὸς τὰ πλουσιώτερα τῆς Δύσεως. Ἡ θρησκεία μας ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς συμπαθείας, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀγάπης, μιᾶς ἀγάπης τόσον μεγάλης καὶ ἀπείρου, ἡ ὁποία ἀδελφόνει ὅλους ἀδιακρίτως καὶ ἐπιβάλλει καθήκοντα εἰς τοὺς δυναμένους ἀπέναντι τῶν ἀδυνάτων.

Ποῦ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ — διότι καὶ μεγάλη μερὶς ἀνδρῶν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν — ἐδιδάχθησαν νὰ εἶναι τόσον σκληροὶ πρὸς τὴν δυστυχίαν; Ποῦ ἀντλοῦν τὴν δύναμιν νὰ ἀποποιοῦνται τὰ ψυχία τῆς τραπέζης των εἰς τὸν πεινῶντα καὶ πάσχοντα ἀδελφόν των; Ποῦ ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνοῦνται καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ κάμνουν τὸ καλὸν καὶ νὰ ἐπικρίνουν καὶ μέμφωνται αὐτούς; «Ὁ χορὸς τῶν Ἀνιάτων καὶ ὁ χορὸς τῶν Φθισικῶν, τὸ ἕνα ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο, εἶναι ἀφόρητον» ἔλεγε προχθὲς μία μικροσκοπικὴ γυναικοῦλα, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ αὐτιά της φορτωμένα διαμάντια καὶ μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὴν καρδιὰν ἐντελῶς κενά.

Προφανῶς ἡ κυρία αὕτη οὐδέποτε ἐπεσκέφθη οὔτε τὸ ἓν

οὔτε τὸ ἄλλο. Διότι ἐὰν ἔβλεπε ὅτι ἐδῶ,ὅπως καὶ ἐκεῖ,ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἐγεννήθησαν, πονοῦν καὶ ἀγωνιοῦν καὶ βασανίζονται χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας, χωρὶς κανὲν μειδίαμα τῆς ζωῆς, χωρὶς καμμίαν χαρὰν καὶ καμμίαν ἀπόλαυσιν, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ διέλυε ὁ πάγος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἀσφυκτιᾷ ἡ ψυχή των καὶ τὸ πνεῦμά των νὰ μὴν ἀφυπνίζετο εἰς τὴν συνείδησιν τῆς φιλανθρωπίας καὶ φυλαλληλισμοῦ.

Ἀλλ' ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἐπεσκέφθη οὔτε τὸ παρὰ τὰ Πατήσια Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων, τὸ ὁποῖον καὶ δέκα φορὰς μεγαλήτερον, ἐὰν, γίνῃ, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν καταδίκων τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖοι πλὴν τοῦ μαρτυρίου τοῦ πόνου, στεροῦνται καὶ τοῦ ἄρτου, ὡς δὲν ἐπεσκέφθη καὶ τὸ φθισιατρεῖον, πρὸ τῆς ἀπερίττου οἰκοδομῆς τοῦ ὁποίου ὁ καθαρὸς τῶν βουνῶν ἀὴρ καὶ ἡ ὑγιεινὴ σημειώνουν τὸ φωτεινὸν ἀκτινωτὸν τῆς Σωτηρίας καὶ τῆς νεκρανασταστάσεως.

Καὶ δὲν τὰ ἐπεσκέφθη ἡ κυρία αὐτὴ καὶ ὅλαι αἱ ὅμοιαί της, διότι ἀπὸ τὴν μικράν, τὴν παιδικήν της ἡλικίαν, οὔτε ἡ μητέρα, οὔτε τὸ σχολεῖον, δὲν ἐσυνείθισαν νὰ δεικνύουν εἰς αὐτὰς τὸν δρόμον τῆς εὐποιΐας καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐὰν ἡ καλὴ αὐτὴ ἀρχὴ ἐγίνετο, ὅταν ἔπρεπε, τότε αἱ ἑορταὶ τῆς φιλανθρωπίας θὰ ἐχρησίμευαν ὡς μια ἁπλῆ ὑπόμνησις πρὸς ἐκπλήρωσιν ἑνὸς ἐπιβεβλημένου καὶ προσφιλοῦς καθήκοντος καὶ τὰ φιλανθρωπικά μας ἱδρύματα δὲν θὰ ἦσαν ἠναγκασμένα νὰ τείνουν πάντοτε χεῖρα ἐπαιτείας, διὰ νὰ ὑπάρχουν καὶ φυτοζωοῦν, ὅπως σήμερον.

Ἐὰν τὸ μάθημα αὐτὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἐδίδετο ἐγκαίρως, τότε δὲν θὰ ὑπῆρχαν γυναῖκες χῆραι καὶ ἄτεκνοι καὶ γεροντοκόραι πλούσιαι, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐμουρμούριζαν καὶ θὰ παρεπονοῦντο ἀπὸ πλῆξιν καὶ ἀνίαν. Διότι ὅλαι αὐταὶ θὰ ἔσπευδαν πρόθυμοι νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ ἄχρηστον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐγώ των καὶ τὸν ἀκόμη νεκρὸν καὶ ἀχρηστότερον πλοῦτόν των ὑπὲρ ἐκείνων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ φύσις ἐφάνη σκληρὰ καὶ ἄδικος, ἴσως διὰ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς δυναμένους καὶ ὑποχρεωμένους νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειάν των.

ΑΙ ΟΘΩΜΑΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ

Οἱ μουσουλμᾶνοι παρήγαγον τὴν λέξιν Mahomet ἐκ τοῦ Mohammet (ὁ Δοξασμένος). Ἡ λέξις δὲ αὕτη παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν τοῦ Ahmed, ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν λέξιν Περίκλυτος δηλ. ὁ ἔνδοξος. Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Ἰησοῦς προεῖπε τὴν ἔλευσιν τοῦ Mohammet, τοῦ Περικλύτου, καὶ ὅτ. ὁ Παράκλητος τὸν ὁποῖον ἀποδίδουν εἰς τὴν κατάπεμψιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ μία παραποίησις τοῦ Περικλύτου. Ἡ νομοθεσία τοῦ Μωάμεθ διὰ τὰς γυναῖκας, μεθ' ὅλην τὴν ὕπαρξιν τοῦ γυναικωνίτου, εἶναι μᾶλλον προστατευτική, εἰς τὴν προστασίαν δ' ἀκριβῶς αὐτὴν ὀφείλεται καὶ ἡ ἀδρανεία τῶν ὀθωμανίδων γυναικῶν.

Ἡ ὀθωμανὶς δὲν ἐπιδίδεται εἰς τίποτε. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν λαϊκὴν τάξιν,ὁ Ὀθωμανὸς γνωρίζει ὅτι,ἐὰν θέλῃ νὰ νυμφευθῇ, ὀφείλει κατὰ πρῶτον νὰ κανονίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Πρό τινων ὅμως ἐτῶν βεβαιοῦν ὅτι τινὲς χειραφετημέναι, ἐπιρρεασθεῖσαι ἀπὸ τὰς νέας ἰδέας, ζητοῦν φιλελεύθερα στάδια καὶ ζηλεύουν τὴν τιμήν, τῆς ὁποίας τυγχάνουν αἱ γυναῖκες τῆς Δύσεως, κερδίζουσαι αἱ ἴδιαι τὴν ζωήν των.

Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ, ὁ νόμος ἀναλαμβάνει διαρκῶς τὰ κατ' αὐτήν. Ἐὰν χωρισθῇ τοῦ συζύγου της οὗτος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τῇ παρέχῃ ἀνέτως, ἐπὶ ποινῇ φυλακίσεως, ὅ,τι τῆς ἀναγκαιοῦ. Ἐὰν εἶνε χήρα καὶ ἄνευ γονέων, τὸ ἔθνος τῆς ἀπονέμει σύνταξιν, ἐὰν δὲ ὀρφανὴ τὴν θέτει εἰς οἰκοτροφεῖον μέχρις ἐνηλικιώσεώς της. Αἱ Ὀθωμανίδες δὲν εἶνε ὅλαι ἀγγελικῆς γλυκύτητος· ἰδίως εἶνε κεφαλαὶ ἐξημμέναι. Ἡ κ. Andoanrd διηγεῖταί που μίαν διασκεδαστικὴν σκηνὴν τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μάρτυς.

Ἐάν ποτε συμβῇ νὰ ἔχωσι δυσκρέσκειάν τινα κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ, αὗται συνεννοοῦνται περὶ τὰς ἑκατὸν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος μεταβαίνει εἰς τὸ συμβούλιον, τὸν περικυκλώνουν, ἀποτείνουσαι μυρίας ἐρωτήσεις καὶ ἐκσφενδονίζουσαι κατ' αὐτοῦ λίθους. Ὁ ὑπουργὸς κύπτει τὴν κεφαλήν, ἀκούει τὰς ὕβρεις, δέχεται τοὺς λίθους, δὲν δύναται νὰ ἀμυνθῇ καὶ οἱ ἀκόλουθοί του αὐτοὶ θὰ ἐπροφυλάττοντο ἀπὸ τοῦ νὰ ὠθήσουν βαναύσως τὸ σμῆνος τῶν γυναικείων τούτων ἐπαναστατίδων, φοβούμενοι τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ. Αἱ ὀθωμανίδες γυναῖκες θεωροῦνται ἱεραὶ. Οὐδέποτε ἐπιτίθεταί τις κατ' αὐτῶν. Μίαν ἡμέραν ἠνάγκασαν τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, μεταβαίνοντα εἰς τὴν Πύλην ἐν τῇ ἰδιωτικῇ του ἁμάξῃ,νὰ σταματήσῃ.

— Δὲν ἐντρέπεσαι τοῦ ἔλεγαν νὰ ἐπιδεικνύῃς τόσην πολυτέλειαν, ἐνῷ οἱ ἄνδρες μας πρὸ ἓξ μηνῶν στεροῦνται τοὺς μισθούς των; Ἦσαν γυναῖκες στρατιωτικῶν.

— Τί κάμνεις τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς σοῦ δίδει;.... Καὶ ἀφοῦ ἡ ὀργὴ τῶν ἐπαναστατίδων κατέπαυσε, ὁ ὑπουργὸς ταῖς εἶπε: Ἀφήσατέ με νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Συμβούλιον καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ἐντίμως, ὅτι μετὰ μίαν ὥραν οἱ σύζυγοί σας θὰ ἔχουν τοὺς καθυστερηθέντας μισθούς των. Πιστεύσασαι εἰς τοὺς λόγους του, τὸν ἀφῆκαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του· πραγματικῶς δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν οἱ σύζυγοί των ἐπληρώθησαν. « Ἐὰν αἱ παρισιναὶ γυναῖκες, προσθέτει ἡ κ. Andonard, μετεχειρίζοντο τόσον ἀνενοχλήτως ἕνα τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων μας, θὰ ἐπετίθετο ὡρισμένως κατ' αὐτῶν ὁλόκληρον τὸ ἱππικόν.»

Εἰς τὴν Τουρκίαν αἱ γυναῖκες χαίρουν μεγάλα δικαιώματα. Δὲν εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ τις εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, μεταβαίνουσαν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ συζύγου της, εἰς τὸ καφενεῖον, ἢ ἂν ὀκνηρεύῃ κάπου, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, καταφέρουσα κατ' αὐτοῦ κτυπήματα διὰ τῆς παντούφλας. Οὗτος δέχεται τὰ κτυπήματα, χωρὶς νὰ μεμψιμοιροῖ, καὶ περιπατεῖ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ἀκούμενος εἰς τὸ νὰ τῆς εἴπῃ: « Ἄφησε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπίτι καὶ κατόπιν μοῦ κάμῃς ὅ,τι θέλεις», διότι ἄλλως τε ὁ λαὸς θὰ ἐπιτίθετο κατ' αὐτοῦ καὶ θὰ ἐφυλακίζετο ὑπὸ τῆς ἐξουσίας.

Οὐδέποτε ὅμως σύζυγος, ἐστω καὶ τῆς τελευταίας κοινωνι-

νῆς ὑποστάθμης, φθάνει εἰς τοιοῦτο σημεῖον, διδαχθεὶς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἀδυναμία του καθιστᾷ ἱερόν.

Δὲν ὑπάρχει ἴσως ἔθνος εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ νὰ προστατεύηται τόσον, ὅσον εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἔχει παράπονόν τι κατὰ τοῦ συζύγου της; δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὸ συμβούλιον· ἀμέσως τῆς ἀποδίδουν δίκαιον, χωρὶς αὕτη ν' ἀναγκασθῇ νὰ προστρέχῃ εἰς δικαστήρια καὶ νὰ ὑφίσταται δαπάνας.

Ὄχι δὲ μόνον αἱ γυναῖκες, αἵτινες ὡς ἀδύνατα πλάσματα δέον νὰ προστατεύωνται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἄνδρες, ἔστω καὶ εἰς ὁδοκαθαριστής, ἔχει τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῇ εἰς πᾶν ὑψηλὸν πρόσωπον καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικῶς, περὶ οἵας δήποτε ὑποθέσεώς του, ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων καὶ φιλοφρονήσεων.

Ὁποῖον μάθημα δίδει ἡ ἀπολίτιστος καὶ αὐτοκρατορικὴ Τουρκία εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ Πασσάδες μας, οἵτινες, μετὰ τριακονταπενταετῆ δημοκρατίαν,δὲν ἐννοοῦν νὰ μεταβληθῶσιν,ἀλλ' ἐξακολουθοῦν ὄντες αὐθεντικοί, ἀλαζόνες, ἀπρόσιτοι καὶ ὀλιγώτερον εὐγενεῖς ἢ ἐὰν διετέλουν ὑπὸ μοναρχικὴν διοίκησιν.

Ἀλλά, θὰ μοῦ εἴπητε: οἱ ὀθωμανοὶ διάγουν ἰδεώδη βίον. Οὔτε περισσότερον, οὔτε ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων λαῶν. Ἡ τυραννία τοῦ Ἀβδιὰχ δὲν προσβάλλει διόλου τὸν λαόν. Ἔπειτα «ὅσον οἱ ἄνδρες τῆς Αὐλῆς εἶνε ἄνανδροι καὶ χαμερπεῖς, λέγει ὁ κ. Dorys, ἐπὶ τοσοῦτον αἱ γυναῖκες, εἰς οἵαν δήποτε κοινωνικὴν ἱεραρχίαν καὶ ἂν ἀνήκουν, ἐκράτησαν τὸν ἀγέρωχον χαρακτῆρα τῆς γενεᾶς τοῦ Ὀσμάν. Παραδέχομαι δὲ πρὸς στιγμὴν μίαν ἀπιθανότητα. Ἐάν ποτε μία ἐπανάστασις ἐκραγῇ εἰς τὴν Τουρκίαν, ἀναμφιβόλως θὰ ἦνε αἱ γυναῖκες αἵτινες θὰ τὴν προκαλέσουν.

Ἡ Μεγαλειότης του δὲν ἀγνοεῖ τὴν λανθάνουσαν ταύτην γυναικείαν δύναμιν καὶ φροντίζει ν' ἀποφύγῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὴν ἔκρηξιν.»

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν) Φ α ν ῆ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Caballera! Ὑποθέτω ὅτι τὸ ὄνομα παράγεται ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκτείνει ὡς κολοσσιαῖος οὐγγρικὸς ἵππος τὰ καλοπλασμένα νῶτα του, τὰ πρόθυμα νὰ δεχθοῦν τὸν ἰδεώδη γίγαντα,ὁ ὁποῖος θὰ τὰ ἱππεύσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Τιτᾶνες καὶ οἱ γίγαντες ἀνήκουν εἰς πολὺ περασμένην ἐποχήν, οἱ ἄνθρωποι ἐπάνω εἰς τὴν ὡραίαν ράχιν ἐλάξευσαν δρόμους, οἱ ὁποῖοι κυματίζουν εἰς κανονικοὺς κύκλους ἀπὸ τὴν ρίζαν ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ.

Εἰς κάθε κύκλον ἀπὸ αὐτούς, αἱ γύρω εἰκόνες μεταβάλλουν ὄψιν, καθὼς δὲ ὁ ἥλιος εὑρίσκεται περὶ τὴν δύσιν, εἰς τὸ ἀπέναντι ἀκριβῶς μέρος, τὸ θέαμα τῆς ἐναλλαγῆς τῶν εἰκόνων αὐτῶν εἶναι ἐντελῶς φαντασμαγορικόν. Τὸ ἁμάξι μας συρόμενον ἀπὸ ἕνα γερὸν καὶ ὡραῖον ἄλογον, ἀκολουθεῖ σιγά, σιγά, μὲ τὸ βῆμα, τὰς λευκὰς ταινίας τοῦ δρόμου καὶ μᾶς δίδει τὸν καιρὸν νὰ ἀπολαύσωμεν περισσότερον τὸ ὡραῖον τοῦ πανοράματος θέαμα. Καὶ ἰδοὺ εἰς τὴν πρώτην στροφήν μας τὸ Περαρόλο μένει κάτω, ἀγκαλιασμένον σφικτὰ ἀπὸ τὰ λάμποντα νερὰ τοῦ Πιάβε, τὰ ὁποῖα τὸ χωρίζουν ἀπὸ τὰ πέριξ μὲ ἕνα στεφάνι ἀπὸ χρῶμα διαμαντιῶν καὶ ῥουμπινῶν ἀναλυμένων. Τὸ συμπαθητικὸ χωριὸ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὰ ἄλλα χωριὰ τοῦ πληθυσμοῦ του. Τὰ σπίτια του εἶναι ὑψηλὰ μὲ τέσσαρα καὶ μὲ πέντε πατώματα, οἱ δρόμοι του πλατεῖς καὶ καθαροί, καὶ αἱ ἐξοχικαὶ ἐπαύλεις του ὁμοιάζουν σὰν κολοσσιαῖαι ἀνθοδέσμαι, τὰς ὁποίας Δρυάδες καὶ Ἀμαρυλλίδες ἐσκόρπισαν ἐκεῖ εἰς τὸ πέρασμά των. Καὶ ὅσον ἡ ἅμαξα προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω, τόσον τὸ Περαρόλο γίνεται ποιητικώτερον. Εἰς τὴν δευτέραν στροφὴν ὁμοιάζει μὲ σκηνογραφικὸν θέαμα εἰς τὴν τρίτην μένει μία ὡραία ἀκουαρέλλα μεγάλου τεχνίτου, ἕνα μικρὸν στόλισμα τῆς μεγάλης εἰκόνος, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐμπρός μας. Ὀπίσω του καὶ πρὸς τὰ πλάγια, αἱ Ἄλπεις ὑψόνονται ὡς φρούρια ἐνετικά, εἰς ἐπάλξεις πύργων φανταστικῶν, εἰς τείχη κυκλώπεια, μὲ κορυφὰς κομμένας εἰς γλώσσας καὶ φεστόνια καὶ ἀκανθωτὰ μυριόσχημα σχέδια, λευκά, ἀσημένια, κιτρινοπράσινα ὡς ὀξειδωμένον χαλκόν, χρυσοκόκκινα ὡς νὰ ἐσκεπάζοντο ἀπὸ μαραμμένα φύλλα φθινοπώρου. Ὁ ἥλιος εἰς κάθε περιστροφικὴν κίνησιν τῆς ἁμάξης μεταβάλλει τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα. Ὅσον ἡμεῖς ἀνεβαίνομεν, ἂν καὶ περιστρεφώμεθα εἰς τὸ ἴδιον πάντοτε σημεῖον, τόσον αἱ Ἄλπεις φαίνονται ὡς νὰ χαμηλόνουν, ὡς νὰ ἀνοίγουν γύρω μας τὰς ἀκτῖνας τῶν κύκλων των, ὡς νὰ ἀπομακρύνωνται καὶ ξετυλίσσωνται καὶ ἁπλόνουν ἐμπρός των καὶ τριγύρω των βελουδένια σκεπάσματα ἀπὸ τὴν πλουσίαν χλωρίδα τῆς ἐποχῆς.

Καὶ αἱ δύω μένομεν σιωπηλαί, ἄφωνοι, ἐκστατικαί, ὡς νὰ εὑρισκώμεθα μέσα εἰς ὡραῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος φαίνεται μικρὸς καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν μηδαμινότητά του. Τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον πλημμυρεῖ τὴν ψυχήν μας δὲν εἶναι μόνον θαυμασμὸς καὶ χαρὰ καὶ ἡδονή, ἀλλὰ καὶ κάποια δειλία καὶ κάποιος ἀόριστος φόβος. Εἰς τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο ἄπειρον κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν, καθ' ἣν ἡ ἡμέρα λιποψυχοῦσα φέρεται εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ μυστηριώδη ἀγκάλην τῆς νυκτός, ἡμεῖς αἱ δύω μόναι, ξέναι, ἀνερχόμεθα ὄρη, διασχίζομεν ποταμούς, φερόμεθα ἄγνωστοι πρὸς τὸ ἄγνωστον, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἐνέχει καὶ ὅλας τὰς γοητείας, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς ἀνησυχίας τοῦ μυστηρίου.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Caballera δηλαδὴ ἑξακόσια μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ Περαρόλο, τότε αἱ Ἄλπεις γύρω μας ἐφάνησαν χαμηλότερα κυματίζουσαι εἰς ἀναριθμήτους κορυφάς, ἐδῶ κιονοκράνων αὐστηροῦ κλασικοῦ ῥυθμοῦ, ἐκεῖ εἰς φωτισμένα ἀκανθωτὰ πέλλευκα στεφάνια, τὰ ὁποῖα ἀντανακλοῦν εἰς τὸν ἥλιον ὅλην τὴν ἀγνὴν λάμψιν τῶν χιονισμένων κορυφῶν των.

Πρὸς τὰ δεξιά μας τὸ Pieve di Cadore ἐκτείνει τὰς κλιμακωτὰς κοιλάδας του καὶ τοὺς γραφικοὺς λόφους του μέσα εἰς τὰ ὄργια μιᾶς πλουσίας βλαστήσεως, ἡ ὁποία ξεκουράζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ βαρὺ καὶ ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον τῶν Ἄλπεων. Ἡ ἅμαξά μας τρέχει τώρα, πετᾷ εἰς τοὺς ὡραίους δρόμους, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μέ-

ρος στολίζουν χαμηλοὶ ὁλοπράσινοι φράκται, ἐνῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἡ γῆ προεκτείνει στρογγυλότητας παρθένου, καὶ γραμμὰς τὰς ὁποίας θὰ ἐζήλευαν καὶ αὐτὰ τὰ Ἑλληνικά μας βουνά. Δενδράκια μικρά, νανοειδῆ, σκαλόνουν ἄτακτα καὶ ἀκανόνιστα εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόφους, εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ γήινα κύματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐσχηματίσθησαν εἰς κανὲν μεγάλο τῆς γῆς ἀνατρίχιασμα, εἰς στιγμὰς σπασμῶν ἠδονικῶν. Ὅλη αὐτὴ ἡ ὡραία ἔκτασις εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ πράσινον ὁλομέταξον χορτάρι μέ που καὶ που ὑποκίτρινα ἀπανθίσματα, τὰ ὁποῖα δίδουν εἰς τὴν εἰκόνα ὡς ἕνα φῶς χαρᾶς καὶ ἑορτῆς.

Τὴν σιωπηλὴν ἔκστασίν μας τῆς πρὶν διαδέχεται τώρα μία χαρὰ ἀφελής, ἁπλοϊκή, παιδαριώδης. Τί ὡραῖα! τί γελαστά, τί εὔμορφα! Ἐδῶ θὰ μείνωμεν. Ἐδῶ θὰ ζήσωμεν. Μέσα εἰς τὸ αἰώνιον αὐτὸ χαμόγελον, εἰς τὸ χαρωπὸν αὐτὸ μειδίαμα τῆς γῆς, τὸ ἐγώ μας ἐξυπνᾷ κυριαρχον, ἱκανοποιημένον ἀπὸ τὴν προσδοκίαν τῆς ὡραίας ἀπολαύσεως. Ἀλλ' ἡ χαρά μας δὲν διαρκεῖ πολύ. Τὸ ὡραῖον καὶ μεγάλο ξενοδοχεῖον τοῦ Taï di Cadore, ὁλορρόδινον μέσα εἰς τὸ πράσινον, μὲ τὴν art nouveau ἀρχιτεκτονικήν του, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει 'σὰν κανένα γιγάντειον ἐξωτικὸν ἄνθος, τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ δὲν ἔχει οὔτε ἕνα δωμάτιον ἐλεύθερον.

Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ἤδη ἐζητήσαμεν δωμάτια καὶ εἰς τὸ μόνον καλὸν ξενοδοχεῖον τοῦ Πιέβε καὶ δὲν ηὕραμεν οὔτε ἐκεῖ. Τί θὰ κάμωμεν λοιπόν; Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ Pieve μὲ μεγάλην μας λύπην; Διότι τὸ χωριὸ εἶναι χωμένον, θαμμένον μέσα εἰς ἕνα ἀποπληκτικὸν λαιμὸν δύω λόφων. Τὰ σπίτια του εἶναι παλαιά, ἄσχημα, σκοτεινὰ ὡς τρῶγλαι. Διευθυνόμεθα εἰς τὸν Ἥλιον τὸ δεύτερον ξενοδοχεῖον. Θεέ μου! τὶ σκοτεινὸς καὶ ἄσχημος ἥλιος! Καὶ ὁποία ἀντίθεσις μεταξὺ τίτλου καὶ πραγματικότητος. Καὶ ὅμως εἶναι καὶ ἐδῶ ὅλα κατειλημμένα. Μόλις ὑπάρχει ἓν δωμάτιον μὲ δύο κλίνας, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα δίδουν εἰς τοὺς σταύλους καὶ εἰς τὸν ἀχυρῶνα.

Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν νὰ ἐκλέξωμεν. Ἡ τιμὴ εἶναι μέχρι γελοίου εὐθηνή, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀρώματα τῶν σταύλων ἀνυπόφορα.

Μία καμαριέρα κουτσὴ καὶ ἐδῶ ἀναλαμβάνει τὴν ὑπηρεσίαν μας. Εἶναι πολὺ ζωηρά, πολὺ διαχυτικὴ καὶ μὲ ὅλον τὸ ἐξαρθωμένον πόδι της κατορθόνει νὰ φαίνεται πρόθυμος καὶ περιποιητική. Δύσθυμοι καὶ αἱ δύο μας περιφερόμεθα εἰς τὸ δωμάτιόν μας, ὡς εἰς φυλακήν, καὶ δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν πότε νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ φύγωμεν. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ φορέματά μας μένουν μέσα εἰς τῆς βαλίζες, καὶ μόνον μία πρόχειρος ἑτοιμασία διὰ τὸ γεῦμα μᾶς ἀπασχολεῖ κάπως. Τὸ ἠλεκτρικόν μας φωτίζει ὡς κανδυλάκι ἀπὸ λάδι, τόσον ἀκριβῶς, ὥστε νὰ βλέπωμεν ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ νὰ μὴ σκοντάπτομεν ἐνῶ περιπατοῦμεν. Ἡ στενοχωρία μας αὐξάνει, τὰ νεῦρα μας ἐντείνονται, κάτι βαρὺ ὡς ἐφιάλτης πλανᾶται γύρω μας. Εἶνε ἡ πρώτη κακὴ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν περνοῦμεν ἀφότου ἐφύγαμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ἡ καμαριέρα κτυπᾷ καὶ μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἶναι ὥρα διὰ τὸ γεῦμα. Ἡ τραπεζαρία εἶναι εἰς τὸ ἴδιον πάτωμα, γεμάτη κόσμον, ὁ ὁποῖος θορυβεῖ, φωνάζει, γελᾷ. Εἰσερχόμεθα, χαιρετῶμεν, καὶ καθήμεθα εἰς τὰς δύο πρώτας θέσεις τοῦ κοινοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ, τὰς ὁποίας εὑρίσκομεν ἐλευθέρας. Ἡ κουτσὴ καμαριέρα μᾶς καταδιώκει καὶ ἐδῶ. Ἐκπληροῖ φαίνεται καὶ καθήκοντα σερβιτόρου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει table d' hôte δι' ὅλους, οἱ περισσότεροι δίδουν τὰς διαταγάς των εἰς τὴν δημοτικωτάτην Πιπίναν. Αὐτὴ ἐναγκαλίζεται σχεδὸν τοὺς ἀξιωματικούς, χαϊδεύει τὰς γραίας κυρίας καὶ φαίνεται προστατεύουσα ὅλας τὰς νέας. Μὲ τὸ κουτσό της πόδι περιφέρεται διαρκῶς γύρω εἰς τὸ μεγάλο τραπέζι, ἐγκωμιάζουσα τὸ κάθε φαγητόν, συμβουλεύουσα τὰ ἐκλεκτότερα, προσφέρουσα φιάλας κρασὶ μαζὴ μὲ μειδιάματα καὶ μὲ γέλοια.

Οἱ παριστάμενοι φαίνονται εὔθυμοι καὶ εὐχαριστημένοι. Ἀντικρύ μας ἔχομεν μίαν μαρκησίαν, εἰς τὸ πλαϊ μας μίαν βαρωνίδα μὲ τὴν ὡραίαν κόρην της. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἕνας ἡλικιωμένος Ἄγγλος ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τῆς Πιπίνας εἰς γλῶσσαν μισοαγγλικὴν καὶ μισογαλλικὴν διὰ τὸ γεῦμά του, τὸ ὁποῖον βραδύνει νὰ ἔλθῃ. Ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πλευράν, δύο τρεῖς ἀξιωματικοὶ ὁμιλοῦν μὲ δύω κυρίας αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ τραπεζιοῦ. Τὸ φαγητόν των ἀχνίζει, ἀλλὰ ψωμὶ δὲν ἔχουν καὶ ἡ δυστυχὴς Πιπίνα ἂν καὶ τρέχῃ, ὡς νὰ ἔχῃ τέσσαρα πόδια, δὲν προφθάνει νὰ ὑπηρετῇ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἐπὶ τέλους οἱ ἀξιωματικοί, ἀφοῦ τονίζουν τὸ ὄνομα τῆς Πιπίνας εἰς ὅλους τοὺς τόνους τῆς μουσικῆς κλίμακος, χωρὶς ἀποτέλεσμα, σηκόνονται ἀπὸ τὸ τραπέζι, τρέχουν εἰς τὸ buffet καὶ μὲ τὸ λάφυρον ἑνὸς ὁλοκλήρου ψωμιοῦ ἐπανακάθηνται εἰς τὰς θέσεις των. Αἱ κυρίαι αἱ εἰς τὸ τέλος τοῦ τραπεζιοῦ πεινοῦν, φωνάζουν, ζητοῦν ψωμί, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ Πιπίνα ἔπαθεν ἔκλειψιν. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ψωμιοῦ, τὸ μοιράζουν εἰς τέσσαρα καὶ μὲ ἕνα sans façons, τὸ ὁποῖον μυρίζει στρατῶνα, ἐκσφενδονίζουν τὸ ψωμὶ πρὸς τὰς γνωστάς των κυρίας. Γενικὴ ἱλαρότης! Ὁ Ἄγγλος μας μουρμουρίζει κάτι ὑπὸ τὰ μουστάκια του κάτι ποῦ 'μοιάζει ὡς διαμαρτυρία, ἕνας βουλευτὴς ἀριστοκράτης συφρόνει τὰ χονδρὰ 'φρείδια του ἀποδοκιμαστικώτατα, ἡμεῖς διερωτώμεθα, ποῦ ἀρά γε εὑρισκόμεθα, καὶ ἡ κόμησσα μὲ τὴν βαρωνίδα, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπὸ τὴν Πάδοβαν κουνοῦν τὰ κεφάλια των, ἀπογοητευμέναι ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τῶν ὡραίων συμπολιτίδων των.

Ἡμεῖς μέσα εἰς τὸν θόρυβον καὶ τῆς φωνὲς αὐτές, δὲν ἐνθυμούμεθα πλέον τὸ ἄσχημον δωμάτιόν μας. Περιμένομεν καὶ ἡμεῖς τὴν Πιπίναν, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους μᾶς φέρει τῆς σούπες μας καὶ μᾶς ζητεῖ συγγνώμην εἰς μίαν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν νομίζει γαλλικήν, διότι ὑποθέτει ὅτι δὲν ἠξεύρομεν Ἰταλικά. Θέλει ἄλλως ἡ Πιπίνα νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰς γνώσεις της. Εἶναι ἡ πρωτεύουσα φυσιογνωμία τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὁ τύπος, ὁ ὁποῖος ἀκριβῶς εἰκονίζει τὴν λειτουργίαν του. Ἐλλειπές, ἀνάπηρον, ἄσχημον εἰς τὰς λεπτομερείας του, κατορθόνει ὅμως νὰ εἶναι γεμάτον ἀπὸ κόσμον, κατὰ τὸ πολύ, ἐκλεκτόν, ὁ ὁποῖος ἀνέχεται τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ μένει. Ὅπως δήποτε τὸ δεῖπνον τελειόνει καὶ ἀποφασίζομεν νὰ ἐξέλθωμεν, ἔστω καὶ νύκτα πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλης στέγης. Τὸ χωριὸ εἶναι μικρό, ἠλεκτροφώτιστον καὶ εἰς μίαν ἀκτῖνα πέντε λεπτῶν ὑπάρχουν ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ οἰκοτροφεῖα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥ

Α'.

Ἐσκέφθητέ ποτε βλέπουσαι τὰ δακτυλίδια εἰς τὰ χέρια σας, τί ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἰδέαν νὰ περνᾷ τοὺς κρίκους αὐτοὺς εἰς τὰ δάκτυλά του; Εἶνε ἡ ἰδέα κοσμήματος; Ἀμέσως βλέπομεν ὅτι δὲν εἶνε· διότι ὁ Πάπας, οἱ ἐπίσκοποι, μερικαὶ μοναχαί, φοροῦν δακτυλίδια, ἐνίοτε μάλιστα στολισμένα μὲ πολυτίμους λίθους. Ἡ εἰκὼν τοῦ Πάπα Ἰουλίου τοῦ Β, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν ὁ Ῥαφαήλ, μᾶς τὸν παριστᾷ φέροντα δακτυλίδια σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ δάκτυλα, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν ἔχουν τὴν ἰδέαν κοσμημάτων.

Ἐκτὸς τούτου τὸ κόσμημα εἶνε πρᾶγμα ὅλως διόλου φυσικόν. Οἱ ἄγριοι δὲν ἐπερίμεναν τοὺς εὐρωπαίους ἐξερευνητὰς διὰ νὰ φοροῦν κοσμήματα, κοσμημένα ἀπὸ χρωματιστὰς πέτρας καὶ ἀπὸ μέταλλα χονδροειδοῦς ἐργασίας. Ἐκτὸς τούτου, ὅταν ἀνεκάλυψαν τὰς νήσους τῆς Ὠκεανίας καὶ τὴν Ἀμερικὴν δὲν εὗρον οὔτε ἕνα δακτυλίδι. Οἱ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου, δὲν εἶχαν ἀκόμη φαντασθῆ τὸ δακτυλίδι. Δὲν ἀνεκαλύφθη παρὰ ἀπὸ ἀνθρώπους πολὺ πολιτισμένους καὶ διὰ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς μίαν ἀνάγκην.

Ποίαν ἀνάγκην; θὰ εἴπητε. Τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ φέρουν πάντοτε μαζῆ των σημεῖον βέβαιον ταυτότητος, ἕνα μέσον νὰ κάμνουν ἐπισήμους ὅλας τὰς ἐγγράφους πράξεις, νὰ προφυλάττουν τὸ μυστικὸν πραγμάτων κλειστῶν, συγχρόνως ἕνα εἶδος πράγματος συνθηματικοῦ, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ καταχρασθῇ. Μὲ μίαν λέξιν τὸ πρῶτον δακτυλίδι ἦτο ἡ σφραγίς.

Βεβαίως ἡ σφραγὶς δὲν εἶνε κατ' ἀνάγκην δακτυλίδιον. Οἱ Βαβυλώνιοι, λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ἔχουν ὅλοι τὴν σφραγῖδά των, καὶ ὅμως ἀκόμη τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχαν δακτυλίδια. Ἔφεραν μαζῆ των τὴν σφραγῖδα αὐτῶν, ἡ ὁποία ἦτο μία μικρὰ πέτρα κυλινδρική, χαραγμένη, καὶ ἀκόμη ἕνας κύλινδρος ἁπλοῦς, τὸν ὁποῖον ἀκουμποῦσαν ἐπάνω εἰς τὰς ἀπὸ πηλὸν ἢ κερὶ πινακίδας των, ὅπου ἦσαν γραμμέναι αἱ ὑποσχέσεις των. Οἱ Αἰγύπτιοι ἔκαμναν τὰς σφραγῖδας των μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, μεταχειριζόμενοι συχνὰ τὸ σχῆμα τοῦ σκαραβαίου. Ἦσαν φουσκωταὶ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος καὶ ἴσιαι ἀπὸ τὸ κάτω, καὶ χαραγμέναι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ κατὰ τὴν φαντασίαν ἢ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις ἑκάστου.

Διὰ νὰ τὰς φέρουν πάντοτε μαζῆ των ἔπρεπε νὰ τὰς κρεμοῦν εἰς ἕνα σπάγγον· δι' αὐτὸ τὰς ἐτρυποῦσαν κατὰ μῆκος, καὶ ἐπερνοῦσαν μίαν κλωστήν, μὲ τὴν ὁποίαν τὰς ἐκρεμοῦσαν εἰς τὸν λαιμὸν ἢ εἰς τὸ χέρι. Ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ τὸ χέρι ἔβαζαν τὴν σφραγῖδα ἐπάνω εἰς τὸ κερί, τὰ ἐπίσημα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκαμαν ἐργασίας τῶν χειρῶν καὶ δὲν ἐφοβοῦντο νὰ κρατήσουν ὀλίγον ἀκίνητα τὰ δάκτυλά των, τὰς ἔβαλαν ἁπλούστατα εἰς αὐτά. Μόνον ἡ κλωστὴ ἔσπαζε καὶ ἐμπερδεύετο: τὴν ἀντικατέστησαν μὲ μίαν λεπτὴν λωρίδα χρυσοῦ γυρισμένην εἰς σχῆμα πετάλου· ἐπλάτηναν τὰ δύο ἄκρα, ἔκαμαν τρύπας εἰς αὐτὰ καὶ θέτοντες τὸν σκαραβαῖον εἰς τὸ μέσον, τὸν ἔδεναν μὲ τὴν κλωστήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο περασμένος: τὸ ὅλον εἶχε σχῆμα ἀναβολέως.

Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ νὰ περάσουν τὸ δάκτυλον εἰς τὸ νέον αὐτὸ μηχάνημα. Ὁ σκαραβαῖος ἐπειδὴ ἐγύριζεν εἰς τὴν κλωστήν, ἠμποροῦσε νὰ στρέφῃ κατὰ βούλησιν τὸ ἴσιο μέρος του τὸ χαραγμένον, ὅταν ἤθελαν νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν ὡς σφραγίδα, ἢ τὸ στρογγυλὸν τὸ σκαλισμένον, ὅταν ἤθελαν νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν ὡς κόσμημα. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἄρχισαν νὰ φοροῦν εἰς τὸ δάκτυλον τὸν κρίκον αὐτόν, τὸ δακτυλίδι ἀνεκαλύφθη. Πάντοτε ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ τὴν μεγάλην καταγωγήν του. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ συγχίσουν μὲ τὰ ἄλλα κοσμήματα. Ὅταν Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ἀποθνήσκων, θέλῃ νὰ δείξῃ τὸν διάδοχόν του, διὰ νὰ φανερώσῃ ὅτι εἶνε ὁ Περδίκας τοῦ δίδει τὸ δακτυλίδι του. Ὅλη ἡ ἀρχαιότης εἶνε γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα συμβολικῆς δυνάμεως τοῦ δακτυλιδιοῦ. Αὐτὸ ἔγινεν αἰτία νὰ θεωρῆται τὸ δακτυλίδι ὡς σύμβολον ἀνωτέρας δυνάμεως, καὶ θελήσεως ἀνωτέρας τῆς ἰδικῆς μας.

Ἐπίσης ἄλλοτε τὸ μικρὸν κόσμημα; τὸ ὁποῖον στολίζει τώρα τόσα χέρια ἀνάξια, εἶχε κάτι τὸ εὐσεβὲς καὶ ἱερόν. Τὸ εἶχε μόνον του, τὸ εἶχε ἐξ αἰτίας τῶν προσώπων τῶν θεῶν καὶ τῶν αὐτοκρατόρων, τῶν θεοποιηθέντων, τοὺς ὁποίους παρίστανε, αὐτὸ εἶναι ἄγνωστον.

Δύο κλασικαὶ ἱστορίαι ὑπάρχουν διὰ τὸ ἀντικείμενον αὐτό: Ἡ μία εἶνε τοῦ Πολυκράτους τοῦ τυράννου τῆς Σάμου. Ὁ Πολυκράτης δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ καμμίαν δυστυχίαν. Καὶ ἐπειδὴ ἐθεωροῦσαν τότε τὴν εἱμαρμένην ὡς φθονερὰν θεότητα, τὴν ὁποίαν ἡ μεγάλη εὐτυχία ἐξώργιζε, ὁ Πολυκράτης ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ κάτι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἦτο πολυτιμότερον, τὸ δακτυλίδι του τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα λαμπρὸ σμαράγδι σκαλισμένον ἀπὸ τὸν Θεόδωρον τῆς Σάμου. Τὸ ἐθυσίασε λοιπὸν καὶ τὸ ἔρριψε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θὰ ἔπαυεν ὁ φθόνος τῶν Θεῶν καὶ θὰ ἔφερε τὴν ἰσότητα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ βασιλεύῃ εἰς ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους τύχας. Ἀλλ' οἱ Θεοὶ ἠρνήθησαν τὴν θυσίαν αὐτὴν καὶ ἔκαμαν ὥστε ὁ Πολυκράτης μίαν ἡμέραν ὅπου ἔτρωγε ψάρι νὰ εὕρῃ τὸ δακτυλίδι μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ θαυμασίου ψαριοῦ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γ'.

Ἀπὸ τότε πῆρα τὸν ἀνήφορο. Δύο βήματα μοῦ ἔλειπαν νὰ φθάσω τὸν Ξενοφῶντα. Περπατοῦσα περήφανος στὸν δρόμο. Ἡ φήμη μου στὴν μικρή μας κοινωνία εἶχε ἁπλωθῆ. Μερικοί, ποῦ μὲ σύσταιναν σὲ ἄλλους, ἐπρόσθεταν: «ἕνας νέος ποῦ κατέχει τὴν γλῶσσάν μας». Καὶ οἱ ἄλλοι μὲ κύτταζαν μὲ σεβασμό. Μόνο κάποιος ξένος, ποῦ μὲ σύστησαν μιὰ φορὰ μὲ τὸν ἴδιο τίτλο, μοῦ φάνηκε σὰν ἀδιάφορος. Φαίνεται πῶς τέτοιος τίτλος δὲν εἶχε πέρασι στὸν τόπον του. Ἀργότερα κατάλαβα τὸ γιατί. Ὁ δάσκαλός μας μᾶς ἐδιάβαζε μιὰ φορὰ τὸν Ὅμηρο καὶ σιγά, σιγά, ἔρθασε ἐκεῖ ποῦ λέει: μελισσάων ἀδινάων . . .

Ὁ δάσκαλος ἐνθουσιάσθηκε, χτύπησε τὸ χέρι του στὴν καθέδρα καὶ φώναξε μὲ στόμφο:

— Ἀδινάων, άων, άων. Νὰ γλῶσσα, βρὲ παιδιά. Μπορεῖ νὰ τὸ πῇ αὐτὸ ὁ σκυλλόφραγκος;

Ἔτσι εἶναι αὐτοὶ οἱ Φράγκοι, εἶπα κι' ἐγὼ μέσα μου. Ποῦ νὰ καταλάβουν αὐτοὶ ἀπὸ γλῶσσα.

Ὡς τόσο ἐγὼ ἔνοιωθα πῶς κἄτι μὲ ξεχώριζε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. «Κατεῖχον τὴν γλῶσσαν».

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ποῦ περνοῦσαν κοντά μου, ἦσαν τιποτένιοι. Ἄνθρωποι χωρὶς γλῶσσα, πρόστυχοι, ἀγελαῖοι, μηδαμινοί. Ἐπήγαινα μόνος μου περίπατο «παρὰ θὶν' ἁλός». Ἔβλεπα μπροστά μου «τὸν ἀτρύγετον πόντον». Ἀνέπνεα τὴν «ποντιάδα αὔραν». Καὶ καθὼς φοροῦσα καὶ γυαλιὰ ἀπὸ τότε, ὑποθέτω πῶς θὰ ἔμοιαζα σὰ μικρὸς φιλόσοφος «τῆς ἐλεεινῆς μορφῆς». Ἀλλὰ καὶ ἡ δόξα ἔχει τὰ κακά της. Ἡ καρδιά μου, μὲ ὅλο αὐτὸ τὸ φορτίο τῶν ἑλληνικῶν, ἄρχιζε νὰ κτυπᾷ. Τὰ κορίτσια ποῦ περνοῦσαν στὴν ἀκρογιαλιά, μὲ τὰ κοντὰ φορέματα καὶ τὴς μακρυὲς πλεξίδες, μ' ἔκαναν νὰ ξεχάνω τὴ σοφία μου.

Λόγια γλυκὰ ἀνέβαιναν στὰ χείλη μου, κάποιες λέξεις ποῦ δὲν θὰ ταίριαζαν οὔτε στὴς ἀναφορὲς τοῦ ἑλληνιστῆ τοῦ γειτονά μου, οὔτε στὰ σπουδαῖα ἔργα ποῦ ἔγραφα ὅλη τὴ νύχτα. Γύριζα νὰ κυττάξω τὰ κορίτσια, μὰ ἐκεῖνα ἀντὶ νὰ μοῦ χαμογελάσουν, μὲ κύτταζαν — ἔτσι μοῦ φαινότανε — μὲ σεβασμό. Ἤμουν: ὁ νέος ποῦ κατεῖχε τὴν γλῶσσαν. Τί μαρτύριο νὰ εἶνε κανένας μεγάλος ἄνθρωπος! Τὸ ἴδιο εἶχε πάθει ὁ Μωϋσῆς, ὅπως λέγει στὸ γνωστὸ ποίημά του ὁ Ἀλφρέδος δὲ Βινύ. Ἄπλωνε τὰ χέρια του σ' ἐναγκαλισμούς, κ' οἱ γυναῖκες τῆς Ἰουδαίας γονάτιζαν καὶ τὸν προσκυνοῦσαν. Ἤτανε ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε μιλήσει μὲ τὸν Θεό. Καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Ma main laisse l'effroi sur la main qu'elle touche
L'orage est dans ma voix, l'éclair est sur ma bouche.
Aussi, loin, de m'aimer voilà qu'ils tremblent tous;
Et quand j'ouvre les bras, on tombe à mes genoux.
O Seigneur! j'ai vecu puissant et solitaire,
Laissez-moi m'endormir du sommeil de la terre.

Σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ παρακάλεσα κ' ἐγὼ τὸν Θεὸ νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τή . . . Γλῶσσα. Οἱ παρακείμενοι, οἱ ὑπερσυντέλικοι καὶ οἱ μονολεκτικοὶ μέλλοντες ἄρχισαν νὰ μὲ πνίγουν. Γύρισα στὸ σπίτι μελαγχολικός. Ἄνοιξα τὰ παράθυρά μου ν' ἀναπνεύσω. Ἀπάνω στὸ τραπέζι μου ἕνα μεγάλο περιοδικὸ τῆς Λειψίας, ἀνοικτό, εἶχε ἕνα κομμάτι ἀπὸ κάποια μετάφρασί μου τοῦ «Τουρκουεμάδα» τοῦ Οὐγκώ. Ἤτανε δηλαδὴ ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Βουτυρᾶ, διωρθωμένη σὲ στίχους. Μπροστὰ μία ἐπιστολή μου πρὸς τὴ σύνταξι, ποῦ τελείωνε: «Περὶ τῆς μεταφράσεως ἄλλοι . . . κρινόντων». Δηλαδὴ: κρινέτωσαν καὶ κρινόντων. Τὸ αἷμα μοῦ ἦλθε στὸ κεφάλι. Ἄρπαξα τὸν Τουρκουεμάδα καὶ τὸν ἔκαψα στὴ φωτιὰ τοῦ κεριοῦ.

Μαζί του ἐκάηκαν μέλλοντες, παρακείμενοι, «κρινέτωσαν», «κρινόντων», προστακτικές, εὐκτικὲς ἀναρίθμητες. Ἕνα βάρος ἔφυγε ἀποπάνω μου. Οἱ μυρωδιὲς τοῦ κήπου πλημμυροῦσαν τὴν κάμαρά μου. Τὰ τραγούδια τοῦ δρόμου ἔμπαιναν μὲ θόρρος ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο καὶ τερέτιζαν στ' αὐτιά μου. Ἀπ' τὸ ἴδιο παράθυρο ἔφευγε ἡ σοφία μου. Ἤμουν σὰ μεθυσμένος.

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρωδήσω τὴν παροιμία: Ὅταν ἡ ὡραιότης μπαίνῃ ἀπ' τὴ θύρα, ἡ ψευτιὰ φεύγει ἀπ' τὸ παράθυρο. Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω πιὰ τὴν ἰδέα, πῶς τὰ ὡραῖα κορίτσια, ποῦ περπατοῦσαν στὴν ἀκρογιαλιά, εἶχαν ρῖνας, ὄμματα, καὶ ὦτα. Ἡ τελευταία μάλιστα λέξις, ποῦ μοῦ ἔτυχε πάντα στὴς χρηστομάθειες νὰ τὴν ἀπαντήσω δεμένη μὲ τὴν ἔννοια κάποιου τετραπόδου, μοῦ ἔκανε φρίκη αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν μποροῦσα νὰ χωνέψω ἀκόμα, πῶς εἶχαν τὰ ὡραῖα κορίτσια πλοκάμους—ὅπως τὰ ὀχταπόδια—καὶ πῶς κάθε μετάξι τῶν πλοκάρων αὐτῶν μποροῦσε νὰ λέγεται θρίξ. Ὅταν συλλογιζόμουν πῶς κάτω ἀπὸ τὰ ὡραῖα τους χείλια ἔκρυβαν ὀδόντας, χωρὶς νὰ θέλω μουρχότανε στὸν νοῦ μου ἡ ζωολογία, οἱ κάπροι, τὰ χαυλιόδοντα καὶ οἱ μασσέλες ποῦ ἔβλεπα στὴν προθήκη τοῦ ὀδοντοϊατροῦ: «Κατασκευάζονται τεχνητοὶ ὀδόντες». Ἔπειτα συλλογιζόμουνα τοὺς πόδας των, τὰς χεῖράς των, τὰς γαστροκνημίας των, καὶ θαρροῦσα πῶς μοῦ ἄδειαζαν κρύα νερὰ στὴ ράχι μου. Χωρὶς νὰ θέλω ἔπειτα συλλογιζόμουν, πῶς τὰ ὡραῖα κοριτσάκια ἔκρυβαν κάτω ἀπὸ τὰ μαβιὰ φορέματα τοῦ σχολείου ὡμοπλάτας καὶ μ' ἔπιανε μελαγχολία· θυμόμουν τὸν πτωχὸν ἐκεῖνο, τὸν Κλεάνθη, ποῦ ἔγραφε «εἰς ὄστρακα καὶ βοῶν ὠμοπλάτας». Καὶ δὲν ἔφθανε αὐτό. Τὰ ὡραῖα κορίτσια φοροῦσαν ἐσθῆτας, ἄλλα εἶχαν «τὴν κόμην ἀναδεδεμένην εἰς κοσσύμβους» καὶ ἄλλα «ἄνετον, καλύπτουσαν τὰς ὠμοπλάτας», ἐβάδιζον σὰν στρατιῶται, ἐθεῶντο τῆς ἀκτῆς, ἐμειδίων, ἐλάλουν, ἦδον καὶ κἄποτε ἐκάγχαζον. Ἄλλα πάλι «κύπτοντα, ἔδρεπον δράκας ἀνθέων», τὰ «ὠσφραίνοντο καὶ ἐκάμμυον τοὺς ὀφθαλμούς». Ἄλλα ἐκλα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΠΕΝΘΙΜΟΝ ΣΗΜΑ

Ἡ θάλασσα ἀπεσύρετο καὶ ἄφινε νὰ φαίνωνται οἱ κόκκινοι βράχοι, οἱ ὁποῖοι ἔδωκαν τ' ὄνομα εἰς τὸν φάρον τοῦ Men-Rû. Ὁ Φραγκῖσκος Λαμπᾶ εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ φάρου παρατηροῦσε τὴν θάλασσαν μὲ τὸ ναυτικὸν τηλεσκόπιον, ἀλλ' ἡ ὁμίχλη ἦτο ἀκόμη πολὺ πυκνὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ περὶξ ἀντικείμενα καλῶς. Τὴν περασμένην νύκτα εἶχε διακρίνει δυὸ πλοῖα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ μακρόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τ' ὄνομά του· τὸ ἄλλο εἶδεν ὅτι ὠνομάζετο Grimalkin. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔχασε καὶ αὐτὸ μέσα εἰς τὴν θαλασσοταραχήν· τὸ ἐσημείωσεν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ φάρου καὶ τὸ μεσονύκτιον κατέβῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ἴβσης Κερκενοῦ, ὁ δεύτερος φύλαξ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀντικατέστησε δὲν διέκρινε τίποτε τὸ σπουδαῖον τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός. Τὴν πρωΐαν μόνον, ὅταν ἐκατέβῃ, εὗρεν ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, ὅπου ἦτο ὁ φάρος, ἕνα κομμάτι σανίδα μὲ μέρος ἐπιγραφῆς, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰ τέσσερα γράμματα «rima». Δὲν ἐχρειάζετο περισσότερον εἰς τοὺς δυὸ συντρόφους διὰ νὰ φαντασθοῦν ὁλόκληρον τὴν ἐπιγραφήν. Τὸ κινδυνεῦον πλοῖον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐλέγετο, Grimalkin, ὥστε τὸ εὑρεθὲν μέρος ἀνῆκεν εἰς αὐτό· τὸ ἐρύλαξαν εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ φάρου, καὶ ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν καὶ οἱ δύο μαζῆ τὴν θάλασσαν, μήπως ἀνακαλύψουν κανένα ναυαγόν. Ὁ ἀέρας εἶχε παύσει, ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτο ἀκόμη ἀγριεμένη.

— Εἶνε περίεργον, εἶπεν ὁ Λαμπᾶ· ἔπειτα ἀπὸ τέτοια νύκτα ἐνόμιζα ὅτι τὸ πρωὶ ἡ θάλασσα θὰ ἦτο γεμάτη ἀπὸ λείψανα ναυαγίων. ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὴν νύκτα ἄλλαξεν ὁ καιρός.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κερκενοῦ· εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐπῆρε δυτικὸς καὶ ἂν ὑπῆρχαν τίποτε βέβαια θὰ τὰ παρέσυρε πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Cogatnk. Αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Cogtank συνεκίνησε καὶ τοὺς δύο φύλακας καὶ ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν των τὸ μικρὸ ἄσπρο σπιτάκι μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἡ κοινὴ εὐτυχία των. Ἐκεῖ ἐζοῦσαν καὶ τῶν δύο αἱ σύζυγοι· ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Πετρίνα· ἦσαν ὀρφαναὶ μὲ ἕνα μόνον ἀδελφόν, τὸν ὁποῖον ἦτο καλλίτερον νὰ μὴν εἶχαν· τόσον δὲν ὡμοίαζε μὲ τὰς ἀδελφάς του.

Ὁ Λαμπᾶ ἐπῆρε τὰ γυαλιὰ καὶ ἐκύτταξε μηχανικῶς πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εὑρίσκετο τὸ σπίτι του, διότι ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ φάρου τὸ διέκρινε· καὶ συνήθως ὅταν εὑρίσκετο εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ὁ καλὸς φύλαξ, ἐφαίνετο εὐτυχὴς καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ μειδίαμα χαρᾶς. Τὴν ἡμέραν ὅμως αὐτὴν ὁ Λαμπᾶ δὲν γελοῦτε καὶ ὁ Κερκενοῦ, ὁ ὁποῖος παρετήρει τὸν σύγγαυβρόν του, ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του.

— Τί συμβαίνει; μήπως δὲν εἶσαι καλά;

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Κύτταξε καὶ μόνος σου, ἴσως ἐγὼ δὲν βλέπω καλά· καὶ τοῦ ἔδωκε τὰ γυαλιά. Ἐκεῖνος τὰ ἔλαβε, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Ἀμέσως καὶ τὸ πρόσωπόν τοῦ Κερκενοῦ ἔλαβεν ἔκφρασιν πόνου καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸν σύντροφόν του.

— Ὦ! Φραγκῖσκε! Φραγκῖσκε! Αὐταὶ μόνον κατοικοῦν ἐκεῖ... Εἶνε λοιπὸν ἢ ἡ Ἰωάννα ἢ ἡ Πετρίνα. Ἡ γυναῖκα σου ἢ ἡ ἰδική μου

— Ἡ μιὰ ἀπὸ τὰς δύο βέβαια ἀλλὰ ποία;

— Δῶσέ μου τὰ γυαλιά, πρέπει νὰ ἰδῶ· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μένωμεν εἰς τὴν ἀβεβαιότητα. Ἡ ὁμίχλη ὅμως δὲν τοὺς ἄφινε νὰ διακρίνουν. Διενυκτέρευσαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ φάρου καὶ ἐπερίμεναν τὴν αὐγήν. Κατὰ τὰς ἕξη εἰς τὴν ἀνατολήν, ἄρχισαν νὰ φαίνωνται λευκὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσκέπασαν ὅλον τὸν οὐρανόν. Ὁ Κερκενοῦ ἔσβυσε τὸ φανάρι τοῦ φάρου καὶ ἤρχισαν πάλιν καὶ οἱ δύο νὰ παρατηροῦν, ἀλλ' ἡ ὁμίχλη ἦτο ὅπως καὶ τὴν προτεραίαν καὶ δὲν τοὺς ἄφινε νὰ διακρίνουν τίποτ..

Ἐκυττάχθησαν καὶ ἡ αὐτὴ σκέψις τοὺς κατεῖχε.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶδες; ἠρώτησε σιγὰ ὁ Κερκενοῦ.

— Ἰδοὺ εἶπεν ὁ Λαμπᾶ Ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι μας ἦτο ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀνεβασμένος εἰς μίαν σκάλα, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκάρφωνε κἄτι, καὶ ὅταν ἔβγαλε τὴν σκάλα, εἶδα εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας κρεμασμένο, ἕνα μαῦρο πανί.

Ὁ Κερκενοῦ ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι.—Δὲν εἶδα οὔτε τὴν σκάλα, οὔτε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' εἶδα τὸ μαῦρον πανί. Καὶ οἱ δύο ἐσιώπησαν καὶ σχεδὸν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας δὲν ὡμίλησαν πλέον· ἔμειναν πάντοτε μαζῆ ἂν καὶ μία μυστικὴ ἀντιζηλία ἤρχισε νὰ γεννᾶται εἰς τὴν ψυχήν των καὶ ὁ ἕνας ηὔχετο νὰ εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ ἄλλου. Ὁ Λαμπᾶ μάλιστα, ὁ ὁποῖος ἦτο φύσεως πλέον ἀξέστου, εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν του, ὅτι τὴν τελευταίαν φοράν, ὅπου ἦτο σπίτι του, εὗρε τὴν Ἰωάνναν ὀλίγον ὡχράν, ἀλλὰ καὶ ἡ Πετρίνα δὲν ἦτο καλλίτερα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ δὲν εἶχαν ἔκτακτον ὑγείαν. Ἡ μητέρα των ἀπέθανε φθιτική. Εἶχαν μίαν μικρὰν περιουσίαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς εὗρε τὸν τρόπον νὰ τὴν σπαταλήσῃ καὶ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, μὲ ἕνα σύντροφον τοῦ αὐτοῦ εἴδους μὲ αὐτὸν ἠγόρασαν ἕνα πλοῖον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Trimardeur μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαμναν λαθρεμπόρια. Τὸ τέλος του βεβαιως δὲν θὰ ἦτο καλό. Αἱ ἀδελφαί του ἀπεκατεστάθησαν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ ἦσαν πολὺ εὐτυχεῖς.

* *
*

Ἡ ὁμίχλη πάντοτε ἐσκέπαζε τὸν οὐρανὸν καὶ δὲν ἄφινε νὰ ἴδουν τίποτε. Ἀπὸ συνήθειαν εἰργάζοντο ὅπως πάντοτε καὶ μάλιστα εὕρισκον εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ἑτοιμάσουν νὰ φάγουν, κατέπαυσον τὴν πεῖνάν των καὶ τὸν πυρετὸν των πίνοντες κατὰ διαστήματα ὀλίγον μαῦρον καφέ. Καὶ ὅταν ἐνύκτωσε, ἠσθάνθησαν ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν· ἤλπιζαν νὰ πάρῃ ἀέρας τὴν νύκτα καὶ τὸ πρωὶ ὁ οὐρανὸς νὰ εἶνε καθαρὸς καὶ νὰ δυνηθοῦν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν. Ἔμειναν ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνοι· καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος τοὺς ἔκαμνε νὰ τρομάζουν καὶ νὰ νομίζουν ὅτι ἀκούουν φωνές.

Σκοτεινὴ ἀνέτειλεν ἡ πρωΐα, ἐπερίμεναν μήπως σηκωθῇ ἀέρας, ἀλλ' ὁ ἀέρας δὲν ἤρχιζε. Τότε ἀπερίγραπτος ἀπελπισία τοὺς ἐκυρίευσε καὶ ὁ ἕνας ἔπεσε εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἄλλου μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια. Τέλος ὁ Λαμπᾶ εἶπε εἰς τὸν σύντροφόν του —Ἄκουσε! Ἕνας ἀσθενὴς συριγμὸς ἠκούετο ἀπὸ ἕνα ἀνοικτὸν μέρος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον φροντίσει νὰ κλείσουν Ἦτο ὁ ἀέρας. ὁ ὁποῖος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐδυνάμωνε· ὅσον προχωροῦσε ἡ ἡμέρα, ἤρχετο ἀπὸ τὴν ξηρὰν καὶ ἔφερνε πολλὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς δύο δυστυχεῖς· ἀλλ' ἀκόμη τίποτε δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν, διότι ἡ ὁμίχλη ἐσκέπαζε τὴν ξηράν.

Τέλος ὁ Κερκενοῦ εἶπεν: Ἰδοὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔρχεται.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν οἱ δύο φύλακες θὰ ἐμάνθανον τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τέλος τὸ αἴνιγμα θὰ ἐλύετο. ἠσθάνοντο ὅτι ἔχανον καὶ τὸ ὀλίγον θάρρος των. Τέλος ἡ βάρκα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐπλησίασεν· οἱ δύο φύλακες ἐπερίμενον ἀνυπομόνως ἐκεῖνος ἐβγῆκε μὲ τὴν ἡσυχίαν του ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν φύλακα ὅπου ἔμελλε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Κερκενοῦ.

— Καλημέρα, καλοί μου φίλοι.

Βεβαίως αὐτὴν τὴν πρωΐαν ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶχε καλὴν διάθεσιν. Ζωηρός, εὔθυμος, ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς δύο ταραγμένους φύλακας καὶ εἰσῆλθε εἰς τὸν φάρον. Ὁ φύλακας ὅπου τὸν ἠκολούθει δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχεν ὄρεξιν διὰ ν' ἀρχίσῃ ὁμιλίαν· ἐπερίμενε νὰ τὸν ἐρωτήσουν, ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν εἶχον τὴν δύναμιν. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ὅπου ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐξήταζε τὰ βιβλία τοῦ φάρου. Δὲν ἐκινήθη ὅταν εἰσῆλθον, ἀλλὰ μία σημείωσις αἴφνης ἐφάνη ὅτι ἐκίνησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν του.

— Τί ἔχεις γράψει ἐδῶ εἰς τὴν ἡμεερομηνίαν τῆς 13ης Λαμπᾶ;.. Τὸ Grimalkin ἐχάθη αὔτανδρον;... Ἀλλὰ τὸ Grimalkin ἦνε πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς Coztank.

Ὁ Λαμπᾶ ἐδικαιολογήθη, ἐνόμιζεν ὅτι ἐχάθη.. ἡ κακὴ θάλασσα, ἡ σανίδα μὲ τὴν λέξιν «r i m a» ὅλα αὐτὰ ἦσαν σημεῖα.

— «Rima» ἐπανέλαβεν ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ἔμεινε σκεπτικός. Τέλος εἶπεν, ἐννοῶ. . «Rima»... Ἀλλὰ δυστυχεῖς, ἢ μᾶλλον εὐστυχεῖς ὅπου εἶσθε καὶ οἱ δύο, δὲν ἐχάθη τὸ Grimalkin, εἶνε τὸ πλοῖον τοῦ προκομένου γυναικαδέλφου σας, τὸ Trimardeur. τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει ἐπίσης τὰ τέσσαρα γράμματα «r i m a».

— Ὁ Καζιμίρ, ἀπέθανεν; ἠρώτησεν ὁ Κερκενοῦ, ὁ ὁποῖος εἶδεν ἀκτῖνα ἐλπίδος πρὸς στιγμήν.

— Αὐτό, παιδιά μου, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιθεωρητής, ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω· ἐπνίγηκε σχεδὸν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Coztank, ὅπου ἐναυάγησε τὸ πλοῖόν του καὶ τὸ πρωὶ ηὕρανε τὸ πτῶμά του εἰς τὴν ἄμμον.. .

Ὁ Κερκενοῦ καὶ ὁ Λαμπᾶ ἔμειναν ἄφωνοι.

— Τί, εἶπε θυμωμένος ὁ ἐπιθεωρητής, δὲν εἶσθε εὐχαριστημένοι ὅπου ἀπηλλάγητε ἀπὸ αὐτὸν καὶ ὅπου ἀπέθανε ἔτσι καλλίτερα, παρὰ νὰ τὸν ἐβλέπατε εἰς τὴν λαιμητόμον;

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Λαμπᾶ.. Δὲν βασανιζόμεθα δι' αὐτόν, εἶνε διὰ τὰς ἀδελφάς του,... διὰ τὶς γυναῖκες μας... διὰ τὴν μίαν ἀπὸ αὐτὰς τοὐλάχιστον, διότι εἴδαμεν τὸ σημεῖον τοῦ πένθους εἰς τὸ σπίτι μας.

Ἀλλ' ἦτο διὰ τὸν Καζιμίρ, ἀπήντησεν ὁ ἐπιθεωρητής, διότι ἐκεῖ τὸν ἐπῆγαν διὰ νὰ τὸν θάψουν.. Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία.

(Gharles le Goffic)

σαυχενίζοντο. Ὅλα μαζί, τὰ ὡραῖα κοριτσάκια «εἶχον τὴν ψυχὴν ἔμπλεων ἔρωτος καὶ ὠνειρεύοντο τὸν νεανίαν, ὅστις θὰ ἔφερε πρὸς αὐτὰς τὸν διάπυρον ἔρωτα τῆς τετρωμένης καρδίας του». Καὶ γύρω ἀπ' τὴν ὡραία αὐτὴ ζωγραφιὰ ὁ οὐρανὸς προσεμειδία, τὸ κῦμα ἔτυπτε τὴν ἀκτήν, ἡ αὔρα προσέπνεε θυμήρης, οἱ πυργῖται ἔψαλλον κεκρυμμένοι ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ οἱ πρῶτοι ἀστέρες ἔστιζον τὸ κυανοῦν στερέωμα».

Κ' ἐγὼ αὔριο τὸ βράδυ, στὴ μυστικὴν αὐτὴ ὥρα, «ἔμπλεως ἔρωτος» θὰ ἐπλησίαζα τὴν «ἀποπλανηθεῖσαν ἐπὶ τῶν βράχων νεάνιδα» καὶ θὰ τῆς ἔλεγα διὰ τρεμούσης φωνῆς: «Δεσποινὶς (ἢ δεσποσύνη) τὰ ἀγνὰ ὑμῶν βλέμματα, ὡς πύρινα βέλη, ἔτρωσαν βαθέως τὴν καθημαγμένην καρδίαν μου. Ὅταν ἀτενίζω μακρόθεν τὴν κυανῆν ὑμῶν ἐσθῆτα, ἡ ψυχή μου σκιρτᾷ. Τὰ ὄμματα ὑμῶν εἰσὶν εἰπέρποτε γοητευτικά. Ἑκάστη θρὶξ τοῦ κοσσύμβου ἡμῶν πλέκεται εἰς χρυσοῦν ἀμφίβληστρον περὶ τὴν αἱμάσσουσαν καρδίαν μου. Ἄφετε, ὤ! ἄφετε ἐπὶ τῶν λευκῶν, μαργαριτωδῶν, μικκύλων ὀδόντων σας, νὰ ἐπανθίσῃ δι' ἐμὲ τὸ μειδίαμα τοῦ ἔρωτος», Ἔτσι θὰ μίλησε κι' ὁ Ζεὺς στὴ Λήδα!.. Χωρὶς ἄλλο ἔτσι.

Ὁ «Τσρκουεμάδας» εἶχε γίνη στάκτη μέσα στὸ πιατάκι τοῦ σιγάρου. Ἡ κνίσσα του μὲ γαργαλοῦσε, μοῦ ἔδινε ἄγριες ἐπιθυμίες νὰ κάψω ὅ,τι βρισκότανε τριγύρω μου. Ἄνοιξα ἕνα συρτάρι μὲ χαρτιὰ κ' ἔκαψα κόμας, ὀδόντας, ρῖνας, ὦτα, ὠμοπλάτας. Μία θρίξ, καθὼς ἐκάηκε, γέμισε ἀπὸ τσίκνα τὴν ἀτμοσφαῖρα. Ἡ ψυχὴ τοῦ Τορκουεμάδα ξυπνοῦσε μέσα μου. Ἄνοιξα μὲ μανία τὴ βιβλιοθήκη μου καὶ ἄρπαξα τόμους καὶ τόμους. Ἡ φωτιὰ ἐφούντωνε. Ἕνα κομμάτι ξέφυγε ἀπὸ τῆς φλόγες κι' ἔπεσε μπροστά μου. Τί ἤθελε νὰ μοῦ πῇ;

Κ' ἔβλεπες δύο οὐρανοὺς
Ὁ εἷς ἦν ἄνω κυανοῦς
Γλαυκὸς ὁ ἄλλος κάτω.

Τὸ ξανάρριξα στὴ φωτιά. Ἡ βιβλιοθήκη μου ἄρχισε νὰναπνέῃ. Ἕνας παλῃὸς Ὅμηρος, ἕνας Σοφοκλῆς, ἕνας Πίνδαρος, τριπωμένοι ὡς τώρα μέσα σ' ἕνα σωρὸ ἔπη, τραγῳδίες καὶ λυρικὰ ἅπαντα τῶν ἀπογόνων του, μοῦ φάνηκαν πῶς ἀνάσαιναν μέσα στὸν καθαρὸν ἀέρα. Ἔγυραν κι' ἀκούμπησαν φιλικὰ ἐπάνω σ' ἕνα Σολωμό, σ' ἕνα Βαλαωρίτη, σ' ἕνα Τυπάλδο. Κάτι σὰν ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη μου. Ἡ φωτιὰ ἔκαιε ὡς τόσο κι' ὁ καπνὸς εἶχε γεμίσει τὸ σπίτι. Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε τρομασμένη.

— Τί τρέχει, κύριε, πιάσατε φωτειά;

— Ὄχι, κορίτσι μου, τῆς εἶπα. Ἡσύχασε, Ανήκω στὴν ἑταιρία ποῦ καίει τοὺς νεκρούς. Δὲν βλέπεις: Καίω τοὺς πεθαμένους.

Ἡ ὑπηρέτρια κούνησε τοὺς ὤμους της κι' ἔφυγε. Τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ 's τὴν σκάλα·

— Ἐγὼ τὸ εἶπα. Ὁ ἀφέντης θὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ γράμματα...

Δὲν εἶχα τρελλαθῇ. Καὶ ὅμως ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη πολλοὶ μὲ σταματοῦσαν στὸ δρόμο, μ' ἕνα παραπονετικὸ ὕφος, μὲ μιὰ συμπάθεια παρέξενη καὶ μοῦλεγαν.

— Τί ἔπαθες ἀδελφέ; Γιατί αὐτό;

— Τί ἔπαθα;

— Πῶς ἐχάλασες ἔτσι τὴ γλῶσσά σου;

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἤτανε φανερὸ πῶς μὲ εἶχαν βγάλει ἀπ' τὴν ὑπόληψί τους. Τὸ καταλάβαινα κι' ἐγώ·

Κάτι μοῦ ἔλειπε. Ὡς τώρα εἶχα κάτι τι παραπάνω ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. «Κατεῖχον τὴν γλῶσσαν». Ἕνα διαβατήριο γιὰ τὴν ἀθανασία. Μποροῦσα νὰ λέω κάθε κουταμάρα, κάθε ἀνοστιά, κάθε ἀνοησία, κάθε τρέλλα, μποροῦσα νὰ μὴ λέω καὶ τίποτε, ὅλοι ἄνοιγαν τὸ στόμα τους μὲ θαυμασμό: «Ὁ διάβολος, τί ὡραῖα ποῦ τὰ λέει»,

Κάποτε θυμοῦμαι, σ' ἕναν ἐπικήδειο, ἔχασα τὴ σειρά μου κι' ἄρχισα ἀπάνω-κάτω νὰ λέω: «Ἐν τῇ συναισθήσει τῶν θλιβερῶν ὑπὲρ τὰ θλιβερά, αἱ ἐγκόσμιοι δυνάμεις ἀνατεινόμεναι πρὸς τὰ θέσφατα, οἴμοι! τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων, ἀφ' ὧν ὁρμᾶται ἀελλόπους ἡ ἰδέα, φρικιᾷ καὶ λοφάζει ἀνέφικτος τοῦ οὐρανίου φωτὸς τῶν μαρτύρων τὸ σέλας, πέραν, πέραν ἐκεῖ πρὸς τὰ αἰθέρια ὕψη, πρὸς τὰ βάθη, τὰ σκότη τὰ τέρμονα, πέραν. Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν, ἀξιομακάριστε φίλε». Τὰ δάκρυα ἔσταζαν σὰ βροχὴ ἀπ' τὰ στασίδια τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὅταν ὁ παπᾶς ἐξεφώνησε: «Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν», οἱ ἄνθρωποι ἔξαλλοι, ὡς κι' αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ, ὥρμησαν ἀπάνω μου, ἔκαναν τὸν σταυρόν τους καὶ ἀντὶ νὰ φιλοῦν τὸν νεκρό, φιλοῦσαν ἐμένα.

— Μπράβο, μπράβο, αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπέρασες καὶ τὸν Φιλήμονα.

ΑΛΛΗΛΓΡΑΦΙΑ

Δα Μ. Π. Μόναχον. Ἐλήφθησαν ὅλα. Πολλὰς εὐχαριστίας. Θὰ γράψω εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω. Κον Τρ. Ν. Κ)πολιν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου. Κον Ε. Α. Ναύπακτον. Ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου. Κον Φ. Κ. Δ. Πύργον. Γνωρίζω ἐκ μακρᾶς πείρας τὰ ἀτελείωτα αὐτὰ σήμερον καὶ αὔριον. Ἐὰν τοὐλάχιστον ἡ συνδρομὴ ἦτο μεγάλη, ὑπομονή. Ἀλλὰ διὰ τὸ εὐτελὲς αὐτὸ ποσὸν νὰ τελειώνῃ τὸ ἔτος χωρὶς νὰ κατορθώνεται ἡ ἐξόφλησίς του εἶναι ἀπαγορευτικόν, διὰ νὰ μὴν εἴπω τίποτε ἄλλο. Καν Α. Α. Ἄνδρον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Καν Η. Τ. Τρίπολιν Βαρβαρίας. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Καν Ο. Μ. Σοποτσέλι. Ἐστάλη ἡ συνδρομήσας ἐκ Παρισίων μὲ 2 φρ. περισσότερα τὰ ὁποῖα ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν σας. Δα Π. Θ. Π. Ἀθήνας. Εὐχαριστῶ δι' εὐμενεῖς κρίσεις καὶ προθυμίαν, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην δύνασθε καὶ ὑμεῖς νὰ λάβητε ἐνεργότερον μέρος εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργον. Καν Α. Θ. Στυλίδα. Ἐλήφθη Εὐχαριστίας. Καν Φλ. Π. Ψ. Καλάμας. Ἐλήφθησαν· ἐνεγράφητε. Δα Μ. Π. Μόναχον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας θερμὰς καὶ συγχαρητήρια δι' ἐπιτυχίαν ἔργου. Καν Α. Στ. Ἀθήνας. Τὸ φύλλον ἕνεκα τῶν ἑορτῶν δὲν ἐξεδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, ὡς συμβαίνει κατ' ἔτος.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν», ὡς κατ' ἔτος, δὲν ἐξεδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἕνεκα τῶν ἑορτῶν.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρὸς γυναικολόγος, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειτέρας γυναικολογικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς Maternité, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἀρ. 44 οἰκίαν της καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης μ. μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ